

דמות המלחמה העתידה הוא נושא שדשים בו הרבה לאחר כל מלחמה שחלפה; ובמיוחד מאז הופעת הנשק הגרעיני. אילו נשאר נושא זה בגדר ויכוח תיאורטי — ניחא. אולם השפעת ויכוח זה על מאזנה הכלכלי של מדינה היא חמורה ביותר; כי המתחייב לגבי דמותה של מלחמה עתידה — מוטל עליו לארגן לקראתה כוחות ולהכשירם לפעולה וכאן כל הערכה בלתי-נכונה עלולה לגרור עמה השקעת הון-תועפות על מערכות-נשק ועל מסגרות-ארגון שאינן תואמות את מלחמת העתיד כפי שתתרחש.

המעייין בדפי ההיסטוריה מוצא תכופות כי הגורם העיקרי לכשלונם של עמים במלחמה היה חוסר היכולת של צבאם להתמודד עם אויב שסיגל לעצמו תורת-לחימה חדישה יותר, ארגון יעיל יותר או אמצעי-לחימה טובים יותר.

כיום גלוי וידוע כי יחסי-הכוחות הכוללים במלחמת-העולם השנייה אף פעם לא היו לטובת הצבא הגרמני. בזירות בהן השיג הכרעה צבאית מוחצת (כך — הפלישה לצרפת, הקרבות במדבר המערבי, הפלישה לרוסיה בקיץ-סתיו 1941 ובכמה שלבים חשובים אחרים). לעומת זאת, לא תמיד השכילו צבאות בעלי עצמה רבה — כצבאות המערב — להפעיל עצמה זו ביעילות להשגת הכרעה מהירה.

כיצד ניתן, איפוא, לחזות את דמות המלחמה העתידה? האין נסיון כזה בגדר מעשה-אוב, שכולו הליכה בנתיב דמיון בלתי-מציאותי — או שמצויים נדבכים מספיקים, שאפשר לבנות עליהם מסקנות ברורות בכל הקשור לארגונו של הצבא ולנתיב המוליך אל כושר עמידה ונצחון במלחמה?

ניתן לקבוע כי יש ויש נדבכים מספיקים — אך עלינו לקבעם בשיקול מקיף וחסר-פניות. הבה נבחון אחדים מהם:

- האפשרות למלחמה בין-גושית — והשלכותיה על מלחמה מקומית או אזורית;
- האפשרות למלחמה מקומית, לאור המאבק הבין-גושי;
- התופעה של בניית צבאות מקומיים תוך יניקה מפיתוח אמצעי-הלחימה בעולם וההסתיעות בכוחות זרים;
- מהי מערכת-העצמה הדרושה למדינה קטנה להרתעה — או להשגת הכרעה במלחמה, אם תתחולל;
- דמות שדה-הקרב של העתיד — ולנוכח שדה-הקרב זה, פיתוח אורחות-לחימה והכשרת כוחות למלחמה.

מלחמת-עולם שלישית עלולה לגרוף לתוכה גם מדינות שאינן כלולות בגושים היריבים — בין אם יהיה אזורן שדה-מערכה בו יתמודדו כוחות הגושים העולמיים, ובין אם יותר הרסן מעל מדינות אלה עצמן, והן תלחמנה אחת בשנייה.

מלחמת-עולם שלישית עלולה כמעט בודאות להדרדר למלחמה גרעינית; שכן ממדי הקרבנות הצפויים אף במלחמה „מקור-בלת“, ואורך הזמן שהיא עלולה להמשך, יעלו ללא-ספק שוב את השיקול שהביא להטלת הפצצות האטומיות על הירושימה ונגסקי (השיקול — „לקצר את המלחמה ולחסוך ב-1,000,000 קרבנות אמריקאיים“).

ודאות זו שמלחמת-עולם שלישית תדרדר למלחמה-גרעינית כוללת, היא המבטיחה כיום (ובעתיד — כתוצאה מפיתוח-יתר של אמצעי-השיגור הגרעיניים — עוד יותר) את ההרתעה מפני מלחמה כזו.

הנשק הגרעיני ומשגריו המצויים כיום בידי שני הגושים מהווים מעין „חופת-ההרתעה מפני התמחדות עולמית“; שכן אף צד אינו רוצה בנצחון בו יבכה הוא את חורבנו המוחלט. ואמנם, התפיסה המקובלת כיום באסטרטגיה הגרעינית היא כי הנשק הגרעיני מהווה את כוח ההרתעה מפני הדרדרות למלחמה-כוללת. לפי תפיסה זו, כל אשר נשאר להבטיח הוא שהצד השני ידע בודאות היכן נטוי הקו אותו אין לעבור מבלי להתדרדר עד למלחמה כוללת; וכן, שידע בודאות שאכן יופעל כוח גרעיני באם אכן יעורער קו זה.

קיום „חופת-ההרתעה זו הצמיח מיד אפשרויות להשיג השגים מבלי להתדרדר עד למלחמה כוללת; גלומה בהן צורת המלחמה החדשה, שבאה לעולם עם העידן הגרעיני — היא המלחמה הקרה. שלוחותיה השונות של המלחמה הקרה הן: לוחמה אידיאולוגית; לוחמה תרנית; התארגנות באיגודים — גושיים או אזוריים — פוליטיים-כלכליים-צבאיים; מלחמה-מקומית למניעת שינוי ב„סטטוס קוו“; התערבות צבאית מבחוץ, למניעת שינוי ב„סטטוס קוו“.

מכל השלוחות האלו נודעת לשתיים האחרונות משמעות גוברת-מיום-ליום באותם אזורים בהם עלולה התלקחות מקור-מית להביא להחרפת ה„מלחמה-הקרה“ בכללותה — או אף למלחמות בין-גושיות (קוריאנה, ויאט-נאם, המזרח-התיכון). ניתן, על-כך, להניח כי לגבי אזורים רגישים כאלה יגבר וילך כושר-ההתערבות — בין מדינית ובין צבאית — למניעת הדרדרות כזו, וכי האו"ם יהיה מנוף עיקרי להתערבות זו.

★

עמים שברשותם נשק גרעיני מארגנים כיום את צבאותיהם לפי „דגם“ מעין זה:

- קיום כוחות הדרושים למלחמה-כוללת;
- הקניית צביון דו-תכליתי, ככל-האפשר, לכוחות שאורגנו למלחמה גרעינית — כדי שיוכלו ללחום הן בשדה-הקרב ה„מקובל“ והן בשדה-הקרב הגרעיני;
- קיום „כוחות-התערבות“ מקובלים, בעלי כושר לניידות אסטרטגית.

מעטים העמים המפתחים כוחות למלחמה-כוללת עצמאית. ההתעצמות לקראת אפשרות של מלחמה-עולמית כוללת מתבצעת במסגרת של גושים — ה"מערב" וה"מזרח" — תוך חלוקת-משימות ברורה פחות או יותר בין מדינות כל גוש בתחום של ארגון כוחות למלחמה-גרעינית ושל הפעלת נשק גרעיני.

נשאלת השאלה — לפי איזה מדד נקבע סדר הכוחות הדרוש למלחמה-כוללת? האם לאור האפשרות שהיא תהיה "מקור-בלת" — ואז יתעורר הצורך בעצמה-רבתי שתאפשר להכריע במלחמה "מקובלת", או לאור הודאות כי היא תהיה גרעינית (בין מתחילתה ובין שתהפוך לגרעינית במהלכה) — ואז יידרשו מן-הסתם פחות כוחות מאשר למלחמה-כוללת "מקור-בלת"?

המדד המקובל כיום, המשקף את גרסת-היסוד הנהוגה, הוא גם קיומו של סדר-הכוחות לצרכי מלחמה גרעינית, וגם הכשרתו הדרו-תכליתית של סדר-הכוחות זה; וזאת — כדי להיות בעלי-יכולת להשתתף במלחמה "מקומית" גם תחת איום גרעיני. שהרי אין עם שביכולתו להשקיע את מלוא המשאבים הדרושים גם לזה וגם לזה — ואף אין לעולם ודאות כי לא תיתכן מלחמה-עולמית כוללת, וכי זו לא תפתח למלחמה גרעינית, אותה עלול תמיד ליזום הצד העומד על סף ההתמוטטות (כפי שהיה בודאי עושה היטלר במלחמה-השנייה לו היה בידו נשק גרעיני).

בתחום פיתוח הכוחות למלחמה-כוללת קיימת חלוקה בכל הקשור לפיתוח נשק גרעיני והפעלתו. המעצמה העיקרית בגוש — ארה"ב או בריה"מ — מונעת ככל-האפשר הימצאות נשק גרעיני אסטרטגי בידי החברות האחרות; וכן את חופש הפעולה להפעיל נשק-גרעיני טקטי. כונתן — למנוע הדרדרות אפשרית למלחמה גרעינית שלא ביזמתן-הן. גישה זו מתעוררת-בהדרגה, ככל שמדינות אחרות הולכות ומפתחות נשק גרעיני משלהן (כך צרפת — ובעתיד גם סין). על-כן צפוי הכרח ביצירת אילו מסגרות שתהונה תחליף להגמוניה המוחלטת של עם אחד בכל גוש על אמצעי-השיגור הגרעיניים.

ולבסוף, כדי לממש את ודאותה של "חופת-ההרתעה הסוככת על העולם מפני אפשרות של מלחמת-השמדה טוטלית (בין גרעינית ובין "מקובלת") — חייבים שני הגושים אשר ביכולתם לגרום למלחמת-עולם לקיים ביניהם מרוץ ביחסי-כוחות גרעיניים שתכליתו ל"השאר קיים גם לאחר שספגו מכת-פתע גרעינית" ולשמור עם זה על היכולת להגיב במהלומה גרעינית מוחצת. הדבר מתבטא הן במספר המשגרים והן במספר הפצצות — ובראש-וראשונה בכושר להעלים את מקום המשגרים על-ידי ניידות תת-מימית ועל-ידי "הקשית" עמדותיהם היבשתיות.

לנוכח יחסי-הכוחות הגרעיניים של היום, ואפשרויות פיתוחם לעתיד, פסה לכאורה האפשרות להתמודדות עולמית. מלחמת העתיד היא, כאמור, ה"מלחמה הקרה"; וכאשר מנתחים אפשרויות מלחמה באיזור "מקומי" כל שהוא — יש לשקלן לאור "מלחמה קרה" בין-גושית זו והשלכותיה על האיזור.

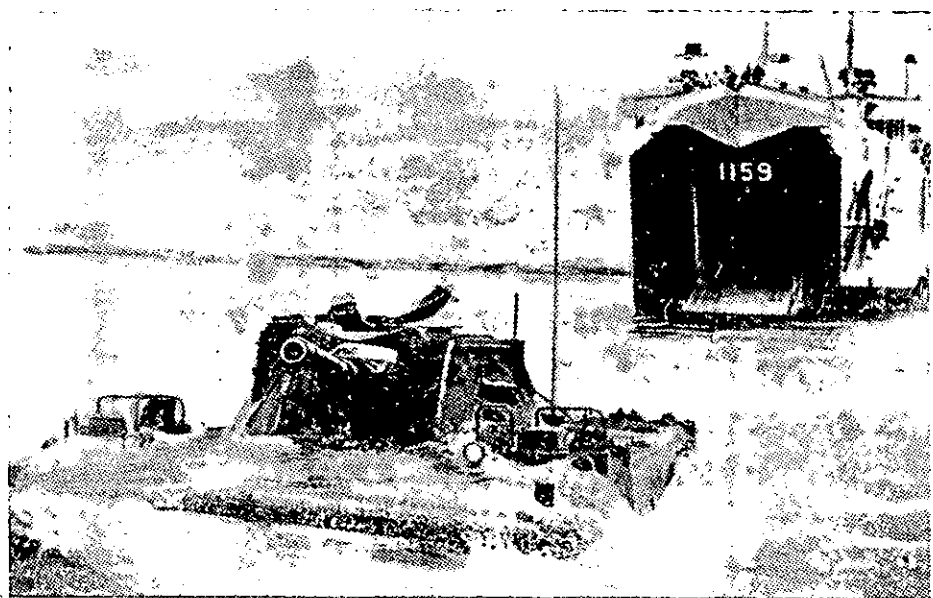
מלחמה גרעינית — איום עולמי

"המלחמה הקרה" הבין-גושית אינה מונעת יזמה מקומית לפתוח בפעולות מלחמתיות; אך היא תצמצם בודאי את

הקפן ואת משכן, כתוצאה מפעילות מדינית (דוגמה — האו"ם במערכת-סיני), או כתוצאה מאיום בהתערבות צבאית (קובה), או כתוצאה מהתערבות צבאית ממש (קוריאה). לגורם זה נודעת השפעה מכרעת על קצב המלחמה, בשל ההכרח להשיג את יעדיה בטרם תשבש התערבות מהחוץ את היכולת להשיג גם קצב כזה יושג על-ידי כוחות בעלי כוונות וכושר להשיג במהלומת-מחץ את יעדי המהלך-הפותח במלחמה (מרכיביהם — המטוס, השריון והכוח-המוטס).

כדי להבטיח את אלה הכרח הוא, בתנאים הקיימים בעולם ובאיזור, להבטיח את הכושר להשגה מהירה של יעדי מלחמה. חוסר יכולת לעשות זאת — משמעו אי-קיום של אותו מכשיר המתחייב מן התנאים המדיניים.

לדוגמה, הצבא הבריטי במבצע-סואץ לא תפס את המשמעות המדינית של ניהול מלחמה מעין זו — וקבע לוח-זמנים שלא תאם את האפשרויות המדיניות; וכתוצאה — המטרה לא הושגה.

ניידות ימית-יבשתית

באזורים הרגישים של העולם מצויים, בדרך-כלל, מאגרים של נשק רב-עצמה ורב-איכות, כתוצאה מסיוע זר ומההכרח לקיים יחסי-כוחות סבירים בתוך האיזור. כמה אזורים (כך נתבשרנו, למשל, בשנה האחרונה בדרום-מזרח אסיה) אף עומדים על סף "תקופת הטיל" — כמשגר כוח-הרס, לצרכי הגנה נ"מ, לצרכי לוחמת-ים ולצרכי פגיעה במטרות-קרע.

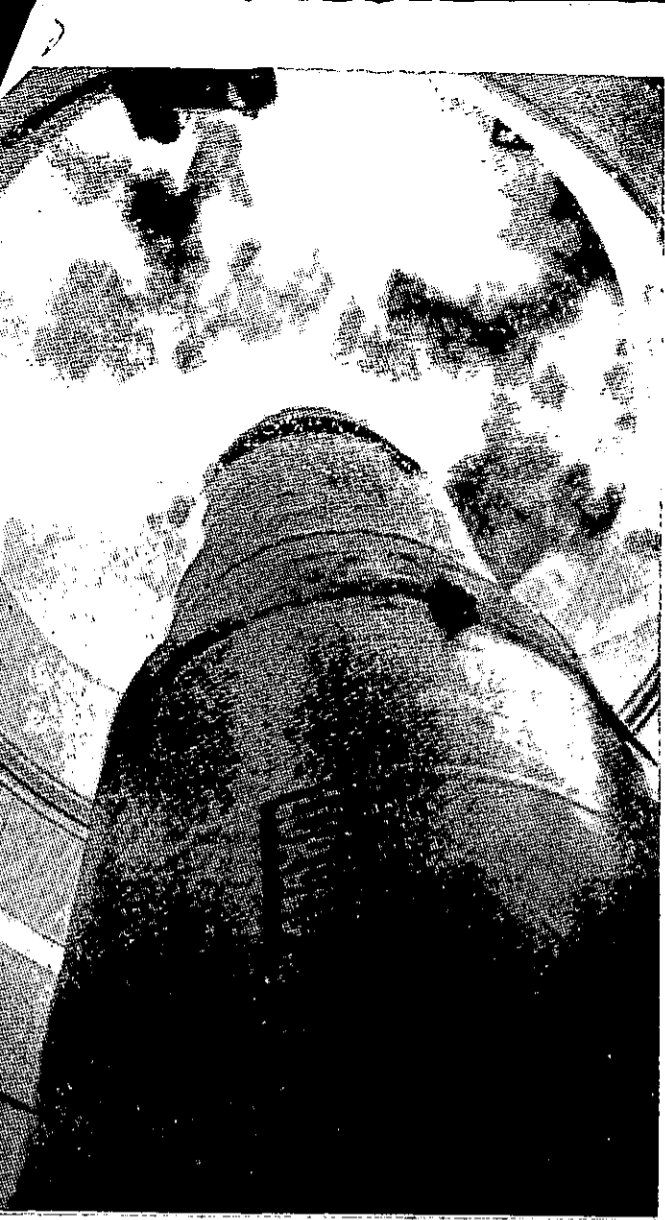
לתהליך זה שלוש משמעויות עיקריות לגבי בנין המערכת הצבאית:

● הצורך לקיים כושר-הרתעה בסוגי הנשק המכריעים ביותר. עצם קיום סוגי נשק בידי צד שמדיניותו לשלום — או בידי שני הצדדים — כוחו עמו להוות "חופת-הרתעה מפני מלחמה להכרעה-טוטלית.

● הצורך לקיים כושר להכריע במלחמה — אם לא הספיק כושר-ההרתעה.

● הצורך בכושר להתערב על-ידי פעולה יזומה, למניעת שינוי ה"סטטוס קוו" בזירה — או כתגובה על פעילות תוקפנית.

ההנחה לפיה ימנע כוח-הרתעה רציני מלחמה להכרעה-טוטלית — היא היוצרת את הדילמה החמורה ביותר: עד כמה יש להשקיע בהמשך פיתוח הכוחות ה"מקובלים"?

טיל-הרתעה, ה"מיניטמן" האמריקאי, בחוף עמדת-שיגור תת-קרקעית ש"עומקה 30 מ'.

◆ לקראת האפשרות של "נוכחות" נשק בלתי-מקובל" מסתמנת הרענות בעיקר על גורמי-כוח אלה: בכוחות-יבשה — על אותם כוחות הדרושים להכרעה בצל איומו של נשק בלתי-מקובל"; בכוחות-אוויר — על אותם כוחות הדרושים להשגת עליונות באוויר, שכן נראה כי רוב המדינות סבורות שגם במלחמה מקומית מותנה קצב סיומה בעליונות-אוויר; בכוחות-ים — על אותם כוחות הדרושים כדי למנוע מהאויב את היתרון של חופש פעולה בים. אין לראות "ערובה" כל שהיא מצד איזה גורם שהוא כי אמנם מאומה

לא יתרחש בעולם, או באזורים השונים, במשך שלושה-ארבע שנים וכי על-כן ניתן ל"הקפוא" שלוחות פיתוח וארגון שונות, על-מנת לרכז הכל באמצעי-הלחימה של העתיד הרחוק. הליכה-קיצונית-מדי בתלם זה עשויה לסכן בטחון מדינה. ואם גם ניכרת נטיה מעין-זו אצל מדינות אחדות החוסות במישרין בצל ארה"ב, למשל, הרי אינה מתקבלת בדרך-כלל על הדעת, ואף לא בכל אותם אזורים (דרום-מזרח אסיה, מרחב הודו-פכיסתן-סין, המזרח-התיכון, ואולי אף מרחבים מסוימים באפריקה) בהם אין צורך בדמיון רב כדי להבין את משמעויותיהן של התהפוכות הצפויות כמעט בכל רגע באזורים רגועים אלה, השרויים בצל ה"מלחמה-הקרה".

אם להניח גישה זו כיסוד לבנין מערכת צבאית, נובע מכך גם הצורך לחתור לארגון משוכלל יותר של מערכת זו על-ידי התאמתו לכושר-תגובה כזה אשר יידרש בעתיד. ואמנם, אנו עדים לחיפושים, ואף ללבטים, ארגוניים רבים בשורה של מדינות וצבאות. שכן, יתעורר צורך ליצור מסגרת ארגונית לנשק-הרתעה שביסודה יונח הגורם שהוא משגר כוח-ההרס אל מדינת האויב — בין אם זה טיל ובין אם זה מטוס המסוגל לחדור ביעילות אל המטרות החיוניות באותה מדינה.

ואילו המסגרת הארגונית השניה — המסתמנת כבר בבירור בכמה מדינות — יעודה להוות את כוח-המחקר, אשר בחיפוי של כוח-ההרתעה מסוגל לקיים את זכויותיה הריבוניות של מדינה שעה שיהיה צורך להתערב התערבות מקומית מכלעת ומחירה. מסגרת זו צריכה להתבסס על עוצבות-שדה המותאמות בארגוןן וביכולת-פעולתן לכל סוגיו האפשריים של שדה-קרב בעתיד.

מתוך סיכומי הדעות בצבאות השונים, שבאו לידי ביטוי בעיקר בעתונות-הצבאית ובכמה דיונים ציבוריים, ועם כל השוני והפרשי-ההדגשה הקיימים בין מדינות שונות, בהתאם

קיימת גישה הקובעת כי כל פתרון אשר ישאף לבטחון כפול — גם לכווח-הרתעה המתבסס על אמצעי-לחימה מכריעים וגם לכווחות שיאפשרו הכרעה במלחמה-כוללת "מקובלת" — עשוי להביא עמו מעמסה כספית שאין לשאתה; וכי עצם הרעיון הנו מוטעה מיסודו. שכן אף בתנאי איזור מוגבל-יחסית אין להניח כי תיתכן מלחמה-כוללת "מקובלת" מבלי שתדרדר לשימוש בנשק בלתי-מקובל, אם רק ימצא זה ברשות הצדדים. נשק כזה יופעל על-ידי אחד הצדדים, כאשר יראה הדבר כאמצעי היחיד למנוע את מיטוטו המוחלט. הנוקט פתרון "כפול" כזה, כאילו בא והכריז כי אין בכונתו להציב קו מסוים, אשר באם אותו יעבור האויב — יופעלו כל האמצעים הקיימים כדי להביסו.

ונשאלת השאלה: מה ההבדל בין התקפה "מקובלת", בנוסח של "הכרעה טוטלית", על ארצות-הברית או על אירופה לבין התקפה כזו על מדינה אחרת? האם לא תפעיל ארצות-הברית נשק גרעיני כאשר יפלו כוחות "מקובלים" לארצה, או לאירופה-המערבית? הצהרתה המוגדרת היא כי אכן (לאחר משך-"אתרעה" מסוים) תפעיל נשק גרעיני — ויש להניח שכן יהיה.

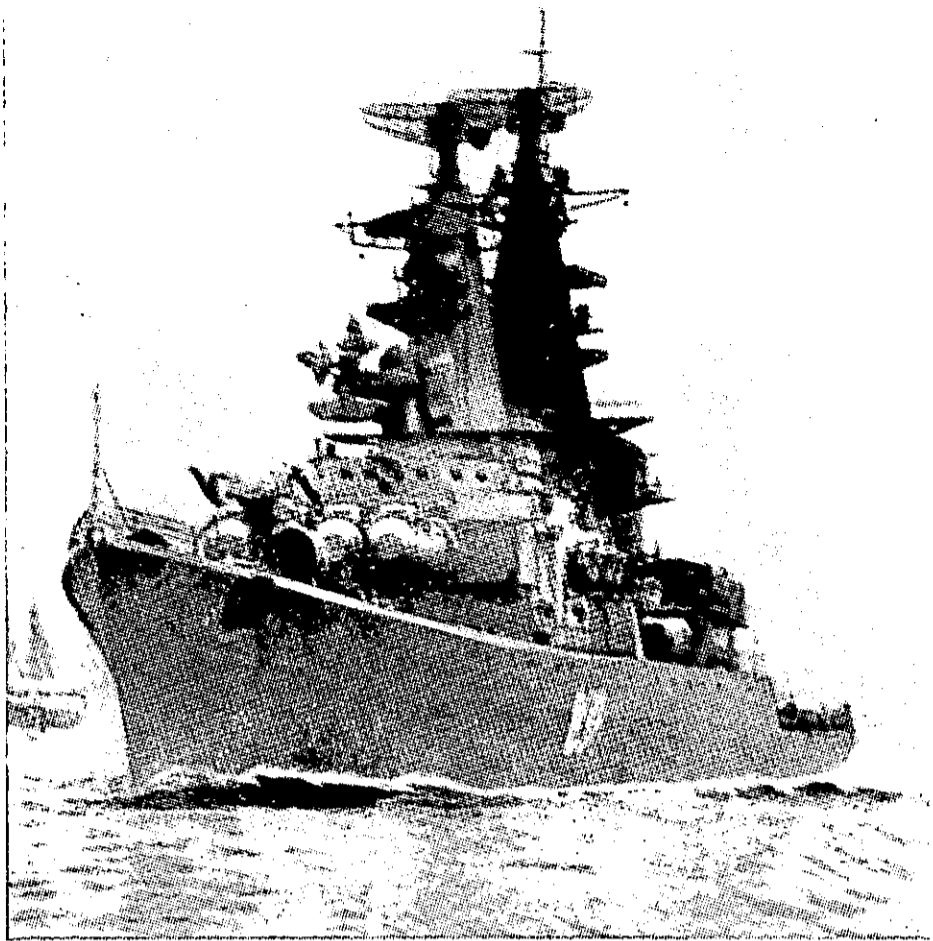
וכאשר נקבעת הגישה לבנין כוחות "מקובלים" לאור תפיסה הרואה בנשק-הרתעה את המגן מפני הסחפות למלחמה-כוללת — משתנים ממילא, גם כל המושגים הקשורים בעצמת-הכוחות הדרושה, שיטת הפעלתם וצידודם.

ברם, קיימת גם גישה אחרת. זו יונקת מצד אחד מהקף הפער שאפשר לקיימו ביחסי הכוחות כדי לרכז מאמץ להקמתו של אותו כוח-הרתעה נכסף; והיא אף שוללת את הראיה לפיה כוח-הרתעה בלתי-מקובל" ימנע מלחמה-כוללת "מקובלת". אדרבא: הנשק הבלתי-מקובל" דרוש בשביל למנוע מלחמה בלתי-מקובלת" — ועל-ידי כך לאפשר חופש פעולה למלחמה-כוללת "מקובלת" (יש אומרים — דוגמת אי-הפעלת הגזים במלחמת-העולם השניה).

כמסקנה, המביאה בחשבון את שתי הגישות גם יחד — ובני-תונים הקיימים ברוב אזורי העולם שמחוץ למרכזי ה"גושים" — דומה כי הבעיה היא כיצד לא להסתכן ב"פער" כזה אשר יערער את היכולת להשען מדי-יום-ביומו על הכוננות המצויה להפעלת האמצעים הקיימים ולהכריע באמצעותם; ומגישה זו נובעת המגמה הניכרת עתה בשורה של מדינות לבנין כוחות בתחומים הבאים:

◆ לקיים את העצמה המינימלית ההכרחית להשגת היעדים האסטרטגיים במלחמה-המקובלת" — כל עוד אינו קיים נשק בלתי-מקובל" שיהווה גורם מרתיע מפני מלחמה "בלתי-מוגבלת".

◆ לקיים את העצמה המינימלית הדרושה בשביל להלום במהלך-הפוחח במלחמה, כדי להשיג את היעדים החיוניים הדרושים להשגת הסדר מדיני — בטרם ישבשו מסיבות מדיניות את היכולת להבטיח הכרעה סופית על-ידי מיטוטו המוחלט של היריב (ואין דבר זה קשור בשאלת הימצאותו של נשק בלתי-מקובל" או אי-הימצאותו). עצמה זו מתגלמת בכוחות בעלי כושר-התערבות מובהקים והנמצאים בכוננות קבועה.

אניה נושאת טילים

למצבן וצרכיהן — מסתבר כי צריכים להיות במסגרת זו יסודות מספר כדי שיהיה לה כושר להשיג במהירות את יעדיה: ניידות, עצמת-שריון, עצמה נ"ט המתבססת על טיל, עצמה נ"מ המתבססת על טיל, עצמת-אש המתבססת על ארטי-לריה ניידת ועל טיל; ובראש-וראשונה עצמת סיוע-אוויר, שתאפשר השגת חופש התמרון לכוח — הן סיוע תובלתי, להפעלת כוחות למרחק, מעבר-לים, ובעורף האויב כדי לבודד את שדה-הקרב וכדי לערערו והן סיוע התקפי, לצרכי אמנעה או כיבוש יעדים.

המסגרת הארגונית השלישית — יעודה להיות מערך הגנה על גבולות המדינה, מערך שיהיה בעל כושר בלימת מתקפה עד שתאורגן ותונחת מתקפת-נגד מכרעת.

לנוכח המגמות המתוארות לחלוקת-יסוד חדשה של הכוחות לפי סימנים אלה — אין תימה כי מופיע בכל מקום גם הצורך לבחון מחדש את מבנה המטות המפעילים את הכוחות, על-מנת לצמצם ולחסוך במספרן של רמות פיקוד ותחזוקה. המהירות הנדרשת להשגת מטרותיה של מלחמה מחייבת להמנע מריבוי ברמות; ונשמעת הדעה כי „אין כל אסון“ בכך שרמה מסוימת תשלוט ישירות על רמות שהיו עד כה נמוכות ממנה בשני שלביה „סולם“.

אשר למבנה ברמת מטה-כללי, מטעמים עתה את היתרון שבקיום אגף מיוחד המופקד על פיתוח — אגף המרכז בידיו את תכנון אמצעי-הלחימה, את תכנון המלחמה, את הארגון הכולל ואת תורת הלחימה.

עצמת-שריון על-ידי מערכת משולבת של מתחמים ושל כוחות להתקפת-נגד — ולהכריעו, כשהמרחב שבפנים מערך-ההגנה משמש כשטח-השמדה. כן יתבסס על כושר עמידה של כל מתחם במערך — המשמש כסדן — כדי שיוכל לרתק כוחות אויב להתקפה לעברו ובכך להבטיח הפעלה תכליתית של שריון להתקפת-נגד. כושר זה מותנה, בראש-וראשונה, ביכולת-התבצרות מהירה ובאמצעים נ"ט יעילים.

לגבי זרוע האוויר — יידרשו הכושר לפרוץ את ההגנה הנ"מ של האויב, כדי לפגוע בעורפו ובכוחותיו; כושר למנוע פעילות אווירית יעילה כלפי מטרות במדינה; הפעלת טילים ומ-טוסים, במשולב, להשגת עליונות באוויר ולשיבוש מערכות-עורף.

לגבי זרוע הים — יצוינו סוגי-הכושר הבאים: הכושר לרתק כוחות-צי של אויב לבסיסו, כדי למנוע ממנו חופש פעולה בים הפתוח כלפי יעדי חוף חיוניים; הפעלת כלי-שיט נושאי-טילים; לוחמה בצוללות.

בולטת העובדה, עד כמה אותן מדינות שקשה להן לדעת היכן וכיצד צפויה הפעלת כוחותיהן באחת המשימות שפורטו — נזקקות למאמצים מיוחדים בשביל לשמור על סוגי-הכוח השונים שלהן במצב שיאפשר להפעילם בכל מקום — וגם להקנות להן התאמה ויכולת לצרכים הספציפיים של זירה מסוימת זו או אחרת.

ממילא ברור גם היתרון השמור לכל צבא היודע מראש היכן ילחם ונגד מי ילחם — כך שמצויה בידיו היכולת לגבש תורת-לחימה המותאמת ליעדים שיש להשיגם, לאמן כוחות באימון משימתי — ועל-ידי כך להתרכז בתכלית: לאגד מראש כוחות משימתיים, להכין תכניות לכל אפשרויות המלחמה ולהתאים להן תכניות פריסה והצטיידות.

מדינות שיש בידן נשק גרעיני מסגלות לעצמן, כאמור, יותר ויותר אורחות-ארגון אלה. דבר זה משתקף כיום במיוחד במבנה עוצבות-השדה בצבא גרמניה-המערבית. בראש וראשונה מעסיקה אותם בעית כושר העמידה בפני הסתערות כוחות „מקובלים“ — „עד אשר יופעל נשק גרעיני“ ומתוך הנחה כי יתכן שלא יופעל כלל, או שיופעל מאוחר-מדי. עם זאת, צריכים הם גם להכשיר את צבאם ליכולת פעולה במסגרת נאט"ו, בשדה-הקרב הגרעיני.

שדה-הקרב ה„מקובל“ של העתיד מעמיד כבר היום את הבעיות הבאות:

לגבי זירת היבשה. בקרבת-התקפה יידרש הכושר לפרוץ את מערכי האויב לעבר העומק המערכתי, או האסטרטגי. כושר פריצה זה צריך להתבטא ביכולת לארגן איגודי-כוחות משימתיים, ברמה הטקטית וברמה האופרטיבית — איגוד המסוגל לפרוץ מערך מבוצר, או כזה המסוגל לפתח גישה-עקיפה ביבשה, או כזה המסוגל לפתח גישה-עקיפה מהאוויר, או מהים. כמו כן תידרש היכולת למוטט, כבר בשלב מוקדם, את כושר האויב לשבש את ההתקפה באמצעות התקפת-נגד של עוצבות-שריון. יכולת זו היא פרי כמה מאמצים מערכתיים — ושל שיתוף-פעולה הדוק עם כוח אווירי, המשתק את חופש-הפעולה של האויב לנוע לשם יצירת „מרכזי-כובד“.

קרבת-ההגנה יתבסס על הכושר „לספוג“ פריצה של כוח בעל

„המחשבות לקיומה של מדינת ישראל תואג יפוגלו של זה“ ללעמוד במשימות הבטחוניות. אנו רוצים ללמוד את הנעצמות והשגי פתוחות הקבילות“.